

[Statsministeren]

Jeg håber, vi kan få bred politisk enighed om et sådant nyt memorandum, for det vil være en klar fordel for Danmark i forhandlingerne. En bred politisk enighed forudsætter også følsomhed over for og respekt for befolkningens indstilling. Folkeafstemningen den 18. maj 1993 gav et klart resultat, og her vil jeg igen gerne understrege, at regeringen og de fire regeringspartier er fast besluttede på og enige om, at der derfor ikke skal afholdes nogen ny folkeafstemning om det europæiske spørgsmål før regeringskonferencen i 1996. Alt andet ville være uansvarligt: Vi må vide, hvordan det samlede mønster tegner sig, når regeringskonferencen er overstået; vi må kende afklaringen på det udenrigs- og på det sikkerhedspolitiske område, og vi må kende konsekvenserne af det, vi til den tid har forhandlet os frem til om udvidelsen mod Øst- og Centraleuropa. Der bliver ikke afholdt folkeafstemninger i Danmark om det europæiske spørgsmål på denne side af regeringskonferencen i 1996.

Jeg håber i det hele taget på den bredest mulige politiske samarbejdsindstilling i Folketinget. Jeg håber, det vil gøre sig stærkere gældende igen, at man både har evnen til at trække sine holdninger klart op og samtidig viljen til at finde brede, solide løsninger på de store samfundsspørgsmål. Det vil igen medvirke til, at afstanden mellem befolkningen og os herinde bliver så lille som muligt.

Der skal være forskel i politisk opfattelse, men der skal ikke sættes unødige skel i den danske befolkning. Regeringen ser ikke nogen interesse i, at nogle partier trækker sig væk fra det brede samarbejde og forskanser sig i en kompromisløs opposition, tværtimod. Vi har brug for, at den gode danske tradition for et konstruktivt samspil mellem regering og opposition bliver genetableret, og den vending til det bedre, som vort samfund oplever i denne tid, burde give ny grobund for dette. Den økonomiske fremgang er ikke længere et emne for politisk debat eller strid; den er en kendsgerning, og den giver nye muligheder for Danmark, som vi i fællesskab bør få det bedst mulige ud af.

Forhandling

Frank Jensen (S):

Indledningsvis skal jeg takke statsministeren for besvarelsen af forespørgslen.

Som vi alle ved, er der eksamenstid nu, og debatten her i salen i dag vil nok også forme sig som en eksamination af arbejdet i Folketinget i det forgangne år og ikke mindst en eksamination af regeringens politik: Hvad er lykkedes, og hvad er ikke lykkedes?

Heldigvis er vores demokrati indrettet med ekstern censur og ekstern bedømmelse, nemlig vælgerne. Det forhindrer dog sikkert ikke, at oppositionen i dag vil forsøge sig med karaktergivning, hvor et forudsigeligt resultat kan forventes uanset præstationen. Men ved vælgerens endelig votering vil oppositionen også få løn efter fortjeneste.

Politik er heldigvis ikke noget, der kan gøres op i lektioner, pensum og kvotienter, trods mediernes forsøg på at forsimple den politiske debat gennem meningsmålinger om stort set alt i det politiske liv. Politik handler om holdninger, og politik handler om at vælge, ad hvilken vej vi ønsker at udvikle samfundet. Socialdemokraterne har valgt: Vi ønsker at udvikle vores velfærdssamfund. I Socialdemokratiet kender vi vort ansvar for at skabe et samfund, hvor der er plads til og brug for alle; vi fører en politik, der sætter kampen mod arbejdsløsheden øverst på samfundets dagsorden og dermed giver hver enkelt en reel frihed til at udfolde sine evner, ikke kun de økonomisk velstillede.

Den bedste garanti, der kan gives for trykthed i en tid, hvor alting ændrer sig meget hurtigt, er at give muligheder for uddannelse og menneskelig udvikling, og i dag vil vi gøre status over, om det er lykkedes for os at indfri Socialdemokratiets forventninger til det politiske kursskifte, som regeringsskiftet i januar 1993 skabte baggrund for.

I starten af 1990'erne var Danmark ved at gå i stå, og det værste ved de forudgående års misvækst og stagnation var, at store dele af befolkningen var ved at miste troen på, at den onde cirkel kunne brydes. Smitsomt mismod prægede vores samfund, og pessimismen voksede i familierne og i erhvervslivet med en katastrofal stigning i arbejdsløsheden som resultat. 7 års uafbrudt stigning i arbejdsløsheden blev den væsentligste forhindring for fremgang i den private sektor, og tabet af 157.000 arbejdspladser i den private sektor siden 1987 tæller sit tydelige sprog herom. Frygten for arbejdsløshed bremsede initiativ og virkelyst, og der var stor risiko for, at stadig flere langtidsle-